

Schubertíada Vilabertran

Christoph Prégardien, tenor
Daniel Heide, piano

Dijous 17 d'agost de 2023
20:30 h

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

40' Abschied, D. 957/7 (1828)

Ständchen, D. 957/4 (1828)

Liebesbotschaft, D. 957/1 (1828)

Im Walde, D. 708 (1820)

In der Ferne, D. 957/6 (1828)

Aufenthalt, D. 957/5 (1828)

Kriegers Ahnung, D. 957/2 (1828)

Dass sie hier gewesen, D. 775 (1823)

Frühlingssehnsucht, D. 957/3 (1828)

—— PAUSA ——

10' Gesänge des Harfners aus "Wilhelm Meister",
D. 478 (1822)

Wer sich der Einsamkeit ergibt

Wer nie sein Brot mit Tränen aß

An die Türen will ich schleichen

22' Das Fischermädchen, D. 957/10 (1828)

Am Meer, D. 957/12 (1828)

Die Stadt, D. 957/11 (1828)

Der Doppelgänger, D. 957/13 (1828)

Ihr Bild, D. 957/9 (1828)

Der Atlas, D. 957/8 (1828)

Conferència — 19:15 h

EL CANT DEL CIGNE, UN CICLE OBERT

A càrrec de Sílvia Pujalte Piñán

© David Borrat

LIED THE FUTURE

“La joventut s’estima més ser estimulada que ser instruïda.”

Johann Wolfgang von Goethe

LA PLATAFORMA OBERTA AL TALENT EUROPEU DE LA SCHUBERTÍADA

Lied the Future és el programa de suport a joves talents europeus en l'àmbit de la cançó poètica i de la música de cambra. La Schubertiada reforça així el seu vessant pedagògic, iniciat el 1994 amb el Curs Internacional de Lied i complementat des del 2018 amb l'Acadèmia de la Schubertiada. El programa facilita el **treball continuat amb grans mestres**, **reforça els concerts-debut** en el marc de la Schubertiada i aprofita la capacitat de projecció del festival per ajudar els joves artistes becats a introduir-se en el circuit mitjançant una **xarxa internacional de concerts**.

**Vols donar suport als joves músics
del programa *Lied the Future*?**

Escriu-nos a info@schubertiada.cat

“Lied the Future” és un projecte de l'Associació Franz Schubert,
en col·laboració amb la Fundació Banc Sabadell.

Associació
Franz Schubert

BSabadell
Fundació

www.schubertiada.cat/ca/lie-the-future

Tornar a escoltar el Cant del cigne

Sílvia Pujalte

Divulgadora musical especialitzada en lied

A l'Antiga Grècia ja es parlava de l'últim cant dels cignes, aquell cant melancòlic que feien abans de morir. Sòcrates, però, discrepava d'aquesta suposada malenconia: els cignes, servidors d'Apol·lo, cantaven amb joia, sabent que aviat s'hi reunirien (i Schubert, segons el seu lied *Schwanengesang*, D. 744, ho entenia també així). Melancòlic o joiós, totes les versions coincideixen que aquest últim cant era el més bell. I això és el que volia transmetre l'editor Tobias Haslinger quan va fer imprimir l'expressió *Schwanengesang* [Cant del cigne] encapçalant la publicació d'aquelles tretze cançons que Ferdinand Schubert havia trobat poc després de la mort del seu germà (Haslinger n'afegiria una catorzena); eren, en paraules de l'editor, "*l'última florida del seu noble esperit*".

No sabem què hauria fet **Franz Schubert** amb aquests lieder: si els hauria publicat junts, o per separat, en el mateix ordre, o en un altre. Sí que podem donar per fet que l'editor no pretenia que les cançons s'interpretessin com una unitat; encara havien de passar trenta anys abans no es fes en concert un cicle complet per primera vegada. El títol de la publicació, les paraules de presentació i la decisió inusual de publicar tots els lieder alhora (els quatre quaderns de *Die schöne Müllerin*, per exemple, s'havien publicat al llarg de vuit mesos) ens diuen que l'editor tenia un bon ull comercial i, sobretot, que si bé Schubert no havia aconseguit interessar els programadors oficials, sí que gaudia del reconeixement d'una part dels aficionats de l'època.

Totes aquestes circumstàncies, i el fet que els lieder es reparteixin en dos grups de dos poetes, Ludwig Rellstag i Heinrich Heine, fan que actualment els intèrprets se sentin lliures de desordenar, separar o combinar amb d'altres els tretze lieder de l'*Schwanengesang*, D. 957 (aquell catorzè lied afegit per Haslinger, *Die Taubenpost*, se'n va independitzar), i que els oients ho acceptem amb naturalitat i curiositat.

La proposta de Christoph Prégardien i Daniel Heide comença amb els poemes de Rellstab; en concret, amb *Abschied*, l'última cançó, segons l'ordre habitual. L'anima-da música de Schubert deixa espai per sospitar que sota la lleugeresa del comiat s'amaga una certa recança i, si comencem per la partença, després tot cobra un nou sentit. *Ständchen*, és habitualment una serenata ambigua (hi ha o no, algú per escoltar-la?), que revela ara tota la seva tristesa i l'enyorança; fins i tot *Liebesbotschaft*, amb el rierol espurnejant que acompanya el caminant, esdevé més trista.

I llavors irromp, des de fora del cicle, *Im Walde*. Aquest lied amb poema de Friedrich Schlegel de dimensions i caràcter wagnerians (pre-wagnerians, per ser precisos) arriba com un vendaval per parlar de la vida, de la mort, de la por, de la força de la natura, de la creació. Quan passi, ens trobarem amb *In der Ferne*, més desolat que mai, i *Aufenthalt*, amenaçador. L'estimada ha quedat enrere, i l'enyorança és dolorosa-ment present a *Kriegers Ahnung*, la nit de vetlla abans de la batalla. Potser el guer-rer finalment s'adorm, i sorgeix com un somni una de les cançons de Schubert més belles i avançades al seu temps, *Dass sie hier gewesen*, amb poema de Friedrich Rückert, abans que aquesta part es tanqui amb el cor alleugerit per *Frühlingstraum*.

Una constant a les cançons del *Cant del oigne* és l'enyorança; la veu poètica és lluny de casa i estima algú que és lluny. Si hi ha un personatge al repertori liederístic que encarna, fins i tot amb desesperació, aquest sentiment de pèrdua, és l'arpista d'*Any's d'aprenentatge de Wilhelm Meister* de Goethe, que ho ha perdut tot, casa i amor. A les *Cançons de l'arpista* que escoltarem avui, Schubert fa més èmfasi en la tristesa que en la desesperació, però seria difícil trobar una expressió més fina i alhora més sentida d'una pena tan fonda.

Amb aquesta pena reprendrem el recorregut per l'*Schwanengesang*, ara amb les cançons amb poema de Heine, que no escoltarem en l'ordre de l'editor (és a dir, en l'ordre del manuscrit del compositor) sinó en l'ordre que el poeta va fixar a la seva col·lecció *Die Heimkehr* [El retorn a casa]. Així, començarem amb una trobada amorosa, *Das Fischermädchen*. Amb la cançó següent, *Am Meer*, ens adonarem que assistim també a la història d'una pèrdua, narrada ara amb la sobrietat de la poesia de Heine i de la música de Schubert. Una música que, no ens cansarem de repetir-ho, obria un camí innovador, fins i tot podríem dir que experimental, que no sabrem mai per on hauria seguit (trobem a faltar les "*belles esperances*" enter-rades amb Schubert, com deia el seu epitafi). A *Die Stadt*, la contemplació de la ciutat de lluny, des d'una barca, és inquietant, però és només un pròleg al terror de *Der Doppelgänger*, aquesta mena de malson en el qual el protagonista es veu a ell mateix, el seu doble, aturat davant de la casa de l'estimada. Amb la reordenació dels poemes, *Ihr Bild* passa a formar part també del malson (i que diferent de la imatge onírica de *Dass sie hier gewessen!*), abans que el cicle acabi amb la poderosa *Der Atlas*, i el món de dolor que carrega sobre les espatlles.

Quan recuperem l'alè, o més tard, a casa i amb calma, potser ens sorprendrem d'haver escoltat com si fos la primera vegada cançons tan estimades i escoltades tan sovint.

Christoph Prégardien, tenor

Precís control vocal, dicció clara, musicalitat intel·ligent i l'habilitat d'arribar al cor amb tot el que canta assegura a Christoph Prégardien un lloc entre els més importants tenors lírics del món. Actua regularment amb orquestres d'arreu, incloent-hi les Filharmòniques de Viena i de Berlín, l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera, l'Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam, la Staatskapelle de Dresden o la Gewandhausorchester de Leipzig. El seu ampli repertori orquestral inclou els grans oratoris barrocs, clàssics i romàntics, així com obres del segle XVII (Monteverdi, Purcell, Schütz) i del XX (Britten, Killmayer, Rihm, Stravinsky). La docència és una part important de la vida musical del tenor; des del 2004 és professor de la Hochschule für Musik und Tanz de Colònia i, a més, imparteix regularment masterclasses a joves cantants de tot el món.

Aquest és el tretzè concert de Christoph Prégardien a la Schubertiada; hi va debutar l'any 1994.

Daniel Heide, piano

És un dels pianistes acompanyants i de cambra més sol·licitats de la seva generació, i ofereix concerts per tota Europa i Àsia des de la seva graduació a la Hochschule für Musik "Franz Liszt" de Weimar. Entre els seus cantants habituals hi ha Andrè Schuen, Christoph Prégardien o Roman Trekel; ha tocat també amb Marie Seidler, Hanno Müller-Brachmann, Luca Pisaroni, Ruth Ziesak, Katharina Konradi i Konstantin Krimmel. En el terreny de la música de cambra ha fet concerts amb solistes com Tabea Zimmermann, Antje Weithaas, Wolfgang Emanuel Schmidt, Jens Peter Maintz, Friedemann Eichhorn, Barbara Buntrock, Julian Steckel o Konstanze von Gutzeit. El seu CD "Poèmes" amb la mezzosoprano Stella Doufexis, amb cançons de Claude Debussy, va rebre el Premi de la Crítica Discogràfica Alemanya 2013 i el CD amb Andrè Schuen, amb lieder de Robert Schumann, Hugo Wolf i Frank Martin, el premi ECHO Klassik 2016 com a jove artista de l'any.

Aquest és el catorzè concert de Daniel Heide a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2018.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

L'avantguarda inspira formes extraordinàries.

Audi Q5 amb llums OLED personalitzables i Matrix LED.

Únic i irreplicable. Així ets tu, i així també ha de ser el vehicle que condueixes. L'Audi Q5, amb el seu disseny esportiu, s'adapta al teu estil amb una mentalitat avançada. Per això incorpora sistemes tan innovadors com ara l'Audi virtual cockpit, Amazon Alexa, Matrix LED i signatura OLED que et permet personalitzar-lo per fer-lo encara més teu. Tecnologies que t'avancen a un futur on el centre de tot són les teves emocions. Viu l'avantguarda amb l'Audi Q5.
audi.es/q5

Future is an attitude

Autopodium

Girona, Figueres, Olot, Lloret de Mar
autopodiumaudi.com

Emissions combinades de CO₂: 206-147 g/km. Consum de combustible: 9,1-5,6 l/100 km. Les xifres de consum de combustible i d'emissions de CO₂ es faciliten en intervals perquè depenen de l'equipament del vehicle seleccionat. Les xifres de consum i les emissions d'aquest vehicle només estan disponibles segons WLTP i no segons NEDC.

Schubertiada
Vilabertran

Dijous 17 d'agost de 2023
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Christoph Prégardien, tenor
Daniel Heide, piano

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

Ludwig Rellstab (1799 — 1860)

Abschied

Ade, Du muntre, Du fröhliche Stadt, Ade!
Schon scharret mein Rösslein mit
lustigem Fuss;
Jetzt nimm noch den letzten, den
scheidenden Gruss.
Du hast mich wohl niemals noch
traurig gesehn,
So kann es auch jetzt nicht beim Abschied
gesehn.

Ade, Ihr Bäume, Ihr Gärten so grün, Ade!
Nun reit' ich am silbernen Strome entlang,
Weit schallend ertönt mein Abschiedsgesang,
Nie habt Ihr ein trauriges Lied gehört,
So wird Euch auch keines beim Scheiden
beschert.

Ade, Ihr freundlichen Mädlein dort, Ade!
Was schaut Ihr aus blumenumduftetem
Haus
Mit schelmischen, lockenden Blicken heraus?
Wie sonst, so grüss' ich und schaue mich um,
Doch nimmer wend' ich mein Rösslein um.

Comiat

Adéu! Ciutat alegre i animada, adéu!
Les llambresques potes del meu cavall ja
freguen la terra;
rep ara la meva darrera salutació
de comiat.
No m'has vist mai
trist
i no serà així al moment de dir-te
adéu.

Adéu, arbres i jardins tan verds, adéu!
Ara cavalco al llarg del riu argentat.
Lluny ressona l'eco del meu cant;
mai m'heu sentit una cançó trista
i ara, en acomiadar-me, cap tampoc us
n'oferiré!

Adéu, noies amables, adéu!
Què mireu des de les vostres cases perfumades
de flors
amb un esguard picaresc i seductor?
Com sempre, jo saludo i miro a l'entorn
però mai faré girar cua al meu cavall.

Ade, liebe Sonne, so gehst Du zur Ruh', Ade!
Nun schimmert der blinkenden Sterne Gold.
Wie bin ich Euch Sternlein am Himmel so
hold,
Durchziehn wir die Welt auch weit und breit,
Ihr gebt überall uns das treue Geleit.

Ade, Du schimmerndes Fensterlein hell, Ade!
Du glänzest so traulich mit dämmerndem
Schein
Und ladest so freundlich ins Hüttchen uns
ein.
Vorüber, ach, ritt ich so manches mal
Und wär' es denn heute zum letzten mal?

Ade, Ihr Sterne, verhüllet Euch grau! Ade!
Des Fensterlein trübes, verschimmerndes
Licht
Ersetzt Ihr unzähligen Sterne mir
nicht;
Darf ich hier nicht weilen, muss hier vorbei,
Was hilft es, folgt Ihr mir noch so treu!

Adéu, estimat sol que vas a jóc, adéu!
Ara brilla l'or de l'estel centellejant.
Com us estimo estrelletes del
cel;
si travessem el món d'un costat a l'altre,
a tot arreu ens doneu la vostra fidel escorta.

Adéu! Clara finestreta enlluminada, adéu!
Llueixes tan entranyable amb vespertina
resplendor
i convides tan amablement a entrar dins la
cabana.
Ai! He passat tan sovint cavalcant per davant
i, serà avui l'última vegada?

Adéu, estrelles, embolcalheu-vos de gris! Adéu!
La llum somorta i minvant de la
finestreta,
no me la bescanviareu vosaltres, incomptables
estels,
si no em puc quedar aquí, si haig de marxar,
de què em serveix que em seguiu tan fidelment!

Ludwig Rellstab

Ständchen

Leise flehen meine Lieder
Durch die Nacht zu Dir;
In den stillen Hain hernieder,
Liebchen, komm' zu mir!

Flüsternd schlanke Wipfel rauschen
In des Mondes Licht;
Des Verräters feindlich Lauschen
Fürchte, Holde, nicht.

Hörst die Nachtigallen schlagen?
Ach! sie flehen Dich,
Mit der Töne süßen Klagen
Flehen sie für mich.

Sie verstehn des Busens Sehnen,
Kennen Liebesschmerz,
Rühren mit den Silbertönen
Jedes weiche Herz.

Laß auch Dir die Brust bewegen,
Liebchen, höre mich!
Bebend harr' ich Dir entgegen!
Komm', beglücke mich!

Serenata

Suaument et suppliquen
el meus cants en la nit;
a baix en el tranquil boscatge,
estimada, vine al meu costat!

L'esvelt brancam mormola xiuxiuejant
a la llum de la lluna;
de l'hostil sotjar del traïdor,
no tinguis por, amor meu.

Sents el cant dels rossinyols?
Ai! A tu ells suppliquen,
amb els sons de dolços planys,
per mi ells t'imploren.

Ells copsen el deler del cor,
coneixen les penes d'amor,
commouen, amb el seu cant d'argent,
tots els tendres cors.

Deixa que també el teu cor s'entendreixi,
estimada, escolta'm!
Jo t'espero tremolant!
Vine, fes-me feliç!

Ludwig Rellstab

Liebesbotschaft

Rauschendes Bächlein,
So silbern und hell,
Eilst zur Geliebten
So munter und schnell?
Ach, trautes Bächlein,
Mein Bote sei Du;
Bringe die Grüße
Des Fernen ihr zu.

All' ihre Blumen
Im Garten gepflegt,
Die sie so lieblich
Am Busen trägt,
Und ihre Rosen
In purpurner Glut,
Bächlein, erquicke
Mit kühlender Flut.

Wenn sie am Ufer,
In Träume versenkt,
Meiner gedenkend,
Das Köpfchen hängt;
Tröste die Süße
Mit freundlichem Blick,
Denn der Geliebte
Kehrt bald zurück.

Neigt sich die Sonne
Mit rötlichem Schein,
Wiege das Liebchen
In Schlummer ein.
Rausche sie murmelnd
In süße Ruh,
Flüstere ihr Träume
Der Liebe zu.

Missatge d'amor

Rierol mormolant,
tan argentí i clar,
t'apresses vers l'estimada
eixerit i veloç?
Ai! Car rierol,
sigues el meu missatge;
porta-li salutacions
de mi, que sóc lluny.

Totes les seves flors,
cultivades al jardí,
que ella tan gentilment
porta al seu pit
i les seves roses
de purpuri esclat,
rierol, reconforta-les
amb un doll d'aigua fresca.

Quan ella, a la riba,
immersa en un somieig,
bo i pensant en mi,
inclini el seu petit cap,
conforta la meva enamorada
amb benvolent esguard,
car l'estimat,
tornarà ben aviat.

El sol ponent
amb rogenca esplendor,
bressola la meva estimada
i la fa adormir.
Tot mormolant
en dolça quietud,
li xiuxiueja
somniais d'amor.

Friedrich von Schlegel (1772 — 1829)

Im Walde

Windes Rauschen, Gottes Flügel,
Tief in kühler Waldesnacht!
Wie der Held in Rosses Bügel,
Schwingt sich des Gedankens Macht.
Wie die alten Tannen sausen,
Hört man Geisteswogen brausen.

Herrlich ist der Flamme Leuchten
In des Morgenglanzes Rot,
Oder die das Feld befeuchten,
Blitze, schwanger oft von Tod.
Rasch die Flamme zuckt und lodert,
Wie zu Gott hinaufgefodert.

Ewig's Rauschen sanfter Quellen
Zaubert Blumen aus dem Schmerz,
Trauer doch in linden Wellen
Schlägt uns lockend an das Herz;
Fernab hin der Geist gezogen,
Die uns locken, durch die Wogen.

Drang des Lebens aus der Hülle,
Kampf der starken Triebe wild
Wird zur schönsten Liebesfülle,
Durch des Geistes Hauch gestillt.
Schöpferischer Lüfte Wehen
Fühlt man durch die Seele gehen.

Windes Rauschen, Gottes Flügel,
Tief in dunkler Waldesnacht!
Freigegeben alle Zügel,
Schwingt sich des Gedankens Macht,
Hört in Lüften ohne Grausen
Den Gesang der Geister brausen.

Al bosc

Brunzir del vent, ala divina,
en el fons de la freda nit del bosc!
Com l'heroi a l'estrep del cavall,
fremeix el poder del pensament.
Com en el mormol dels vells avets,
se sent el bramul onejant dels esperits.

Esplèndida és la lluisor de la flama
en el rogenic esclat del matí,
o, els que humitegen els camps,
els llamps, sovint prenyats de mort.
Prest, la flama tremola i s'abrusa,
com cridada endalt envers Déu.

L'etern mormol de plàcides fonts
captiva les flors defora el dolor,
però la tristor, en suaus onades,
ens colpeja el cor seductorament;
l'esperit és conduït lluny d'aquí,
a través de l'oneig que ens captiva.

L'empenta de la vida defora l'embolcall,
el feroç combat dels instints poderosos,
es transforma en la més bella plenitud de l'amor,
apaivagada per l'alè de l'esperit.
Hom percep l'alenar d'aires creadors
com travessa l'ànima.

Brunzir del vent, ala de Déu,
en el fons de la fosca nit al bosc!
Alliberat de qualsevol brida,
el poder del pensament fremeix,
hom sent en l'aire, sense temença,
el brunzit del cant dels esperits.

Ludwig Rellstab

In der Ferne

Wehe dem Flichenden
Welt hinaus ziehenden! —
Fremde durchmessenden,
Heimat vergessenden,
Mutterhaus hassenden,
Freunde verlassenden
Folget kein Segen, ach!
Auf ihren Wegen nach!

Herze, das sehnnende,
Auge, das tränende,
Sehnsucht, nie endende,
Heimwärts sich wendende!
Busen, der wallende,
Klage, verhallende,
Abendstern, blinkender,
Hoffnungslos sinkender!

Lüfte, ihr säuselnden,
Wellen sanft kräuselnden,
Sonnenstrahl, eilender,
Nirgend verweilender:
Die mir mit Schmerz, ach!
Dies treue Herze brach, —
Grüßt von dem Flichenden
Welt hinaus ziehenden!

Ludwig Rellstab

Aufenthalt

Rauschender Strom,
Brausender Wald,
Starrender Fels
Mein Aufenthalt.

Wie sich die Welle
An Welle reiht,
Fließen die Tränen
Mir ewig erneut.

A la llunyania

Ai del que fuig
vagarejant pel món!
reccorrent terres estrangeres,
oblidant la pàtria,
odiant la casa materna,
abandonant els amics,
cap venturança el segueix, ai!,
en el seu camí!

Cor anhelant,
ulls plens de llàgrimes,
enyorança sense fi
envers la terra natal.
Cor convuls,
plany esmorteït,
l'estel del vespre resplendeix,
davallant sense esperança!

Ventijols mormolejants,
onades suaument encrespades,
raig de sol apressat
que enlloc s'atura:
a la que, amb dolor, ai!
trencà aquest cor fidel,
saluda-la de part del fugitiu
que vagareja pel món!

Sojorn

Torrent fresser,
bosc brument,
penyal enterç,
el meu sojorn.

Així com l'onada
en segueix una altra,
em cauen les llàgrimes
sense parar.

Hoch in den Kronen
Wogend sich's regt,
So unaufhörlich
Mein Herze schlägt.

Und wie des Felsen
Uraltes Erz
Ewig deselbe
Bleibet mein Schmerz.

Rauschender Strom,
Brausender Wald,
Starrender Fels
Mein Aufenthalt.

Ludwig Rellstab

Kriegers Ahnung

In tiefer Ruh liegt um mich her
Der Waffenbrüder Kreis;
Mir ist das Herz so bang und schwer,
Von Sehnsucht mir so heiß.

Wie hab' ich oft so süß geträumt
An ihrem Busen warm!
Wie freundlich schien des Herdes Glut,
Lag sie in meinem Arm!

Hier, wo der Flammen düstrer Schein
Ach! nur auf Waffen spielt,
Hier fühlt die Brust sich ganz allein,
Der Wehmut Träne quillt.

Herz! Daß der Trost Dich nicht verläßt!
Es ruft noch manche Schlacht.
Bald ruh' ich wohl und schlafe fest,
Herzliebste—Gute Nacht!

A dalt, les brancades
onegen amb vivesa
i, així, el meu cor
batega incessantment.

I, com el mineral
primigeni de la roca,
immutable i etern,
roman el meu dolor.

Torrent fresser,
bosc brument,
penyal enterç,
el meu sojorn.

El presentiment del guerrer

En profund repòs, jeu en al meu voltant
en cercle, els companys d'armes;
el meu cor temorós i feixuc,
tan ardent de nostàlgia.

Quantes vegades havia somiat, dolçament
recolzat en el seu càlid pit!
Que plàcida brillava la flama de la llar,
quan la tenia als meus braços!

Aquí, on la llòbrega resplendor d'una flama,
ai! només es percep en les armes,
aquí, el cor se sent tot sol,
vessant llàgrimes de tristesa.

Oh cor! Que no t'abandoni el consol!
Encara serem cridats a tantes batalles.
Aviat reposaré i dormiré profundament,
estimada del meu cor... bona nit!

Friedrich Rückert (1788 — 1866)

Dass sie hier gewesen

Dass der Ostwind Düfte
Hauchet in die Lüfte,
Dadurch tut er kund,
Dass du hier gewesen.

Dass hier Tränen rinnen,
Dadurch wirst du innen,
Wär's dir sonst nicht kund,
Dass ich hier gewesen.

Schönheit oder Liebe,
Ob versteckt sie bliebe?
Düfte tun es und Tränen kund,
Dass sie hier gewesen.

Ludwig Rellstab

Frühlingssehnsucht

Säuselnde Lüfte
Wehend so mild,
Blumiger Düfte
Atmend erfüllt!
Wie haucht ihr mich wonnig begrüßend an!
Wie habt ihr dem pochenden Herzen getan?
Es möchte Euch folgen auf luftiger Bahn!
Wohin?

Bächlein, so munter
Rauschend zumal,
Wollen hinunter
Silbern ins Tal.
Die schwebende Welle, dort eilt sie dahin!
Tief spiegeln sich Fluren und Himmel
darin.
Was ziehst Du mich, sehnend verlangender
Sinn,
Hinab?

Que ella ha estat aquí

La flaire del vent de llevant
que alena a l'aire
m'anuncia d'aquesta manera
que tu has estat aquí.

Les llàgrimes aquí vessades,
t'anunciaran,
si és que encara no ho sabies,
que jo he estat aquí.

Bellesa o amor,
encara que restin ocults,
anuncien amb les flaires i les llàgrimes
que ella ha estat aquí.

Nostàlgia de primavera

Oreigs remorejants
ventegen tan suaument
amb un alè ple
de perfum de flors!
Amb quin deliciós xiuxiueig em saludeu!
Què li heu fet al meu cor que palpita?
Ell voldria seguir-vos pels aeris camins!
Cap on?

Rierols, escotorits
i mormolejants alhora,
baixen argentats
cap a la vall.
L'onada flotant els apressa cap allà!
En ells, els camps i el cel s'emmirallen
pregonament.
Cap on m'arrossegues, esperit delerós i
anhelant.
Cap avall?

Grüßender Sonne
Spielendes Gold,
Hoffende Wonne
Bringest Du hold.
Wie labt mich Dein selig
begrüßendes Bild!
Es lächelt am tiefblauen Himmel so mild
Und hat mir das Auge mit Tränen gefüllt!
Warum?

Grünend umkränzt
Wälder und Höh'!
Schimmernd erglänzt
Blütenschnee!
So drängt sich Alles zum bräutlichen Licht;
Es schwellen die Keime, die Knospe bricht;
Sie haben gefunden was ihnen gebricht:
Und Du?

Rastloses Sehnen!
Wünschendes Herz,
Immer nur Tränen,
Klage und Schmerz?
Auch ich bin mir schwellender Triebe
bewußt!
Wer stillt mir endlich die drängende
Lust?
Nur Du befreist den Lenz in der Brust,
Nur Du!

Sol, que em saludes
amb un daurat jogasser,
em portes, graciosament,
un esperançador delit!
Com em conforta la benaurada salutació de la
teva imatge!
Somrius tan dolçament en el profund atzur del cel
que m'has omplert els ulls de llàgrimes!
Per què?

Es guarneixen de verd
boscos i tossals!
Resplendents brillen
les poncelles de neu!
Tot empeny cap a una llum nupcial;
s'inflen les llavors, espunten els brots;
ells han trobat el que els fa trencar:
I tu?

Desig incessant!
Cor delerós,
tot just només llàgrimes,
planys i dolors?
Em faig càrrec dels meus creixents
desigs!
Qui, finalment, apaivaga la meva apressant
voluptat?
Només tu alliberes la primavera en el cor,
Només tu!

Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

Gesänge des Harfners aus "Wilhelm Meister"

Wer sich der Einsamkeit ergibt

Wer sich der Einsamkeit ergibt,
Ach! der ist bald allein;
Ein jeder lebt, ein jeder liebt
Und läßt ihn seiner Pein.
Ja! Laßt mich meiner Qual!
Und kann ich nur einmal
Recht einsam sein,
Dann bin ich nicht allein.

Es schleicht ein Liebender lauschend sacht,
Ob seine Freundin allein?
So überschleicht bei Tag und Nacht
Mich Einsamen die Pein,
Mich Einsamen die Qual.
Ach, werd ich erst einmal
Einsam in Grabe sein,
Da läßt sie mich allein!

Wer nie sein Brot mit Tränen aß

Wer nie sein Brot mit Tränen aß,
Wer nie die kummervollen Nächte
Auf seinem Bette weinend saß,
Der kennt euch nicht, ihr himmlischen
Mächte.

Ihr führt ins Leben uns hinein,
Ihr laßt den Armen schuldig werden,
Dann überlaßt ihr ihn der Pein:
Denn alle Schuld rächt sich auf Erden.

Cançons de l'arpista de "Wilhelm Meister"

El que s'abandona a la soledat

El que s'abandona a la soledat,
ai, ben aviat es trobarà sol;
tothom viu, tothom estima
i el deixen sol amb la seva pena.
Sí! Deixeu-me amb el meu turment!
I si puc, per una vegada,
restar del tot solitari,
llavors no estaré sol.

Un amant s'apropa de puntetes parant l'orella,
està sola la seva estimada?
Així s'apropen dia i nit
a mi, solitari, la pena,
a mi, solitari, el turment.
Ai, quan finalment estaré
solitari a la tomba,
llavors ella em deixarà sol!

Qui mai ha menjat el seu pa amb llàgrimes

Qui mai ha menjat el seu pa amb llàgrimes,
qui mai ha passat nits d'afflicció
assegut al seu llit plorant,
no us coneix a vosaltres, poders
celestials.

Vosaltres ens guieu per la vida,
feu que els misers siguin culpables
i després l'abandoneu a la seva pena:
car totes les culpes s'han de pagar a la terra.

An die Türen will ich schleichen

An die Türen will ich schleichen,
Still und sittsam will ich stehn,
Fromme Hand wird Nahrung reichen,
Und ich werde weitergehn.

Jeder wird sich glücklich scheinen,
Wenn mein Bild vor ihm erscheint,
Eine Träne wird er weinen,
Und ich weiß nicht, was er weint.

Heinrich Heine

Das Fischermädchen

Du schönes Fischermädchen,
Treibe den Kahn ans Land;
Komm zu mir und setze dich nieder,
Wir kosen Hand in Hand.

Leg' an mein Herz dein Köpfchen,
Und fürchte dich nicht zu sehr;
Vertraust du dich doch sorglos
Täglich dem wilden Meer.

Mein Herz gleicht ganz dem Meere,
Hat Sturm und Ebb' und Flut,
Und manche schöne Perle
In seiner Tiefe ruht.

Vull anar d'esquitllada de porta en porta

Vull anar d'esquitllada de porta en porta,
mantenint-me silenciós i discret,
una mà pietosa em donarà menjar
i jo seguiré el meu camí.

Tothom semblarà content
de veure el meu semblant,
vessaran una llàgrima
i no sabré per què ploreu.

La pescadora

Tu, bonica pescadora,
acosta la barca cap a terra;
vine aquí i seu al meu costat,
ens farem carícies agafats de la mà.

Posa el teu petit cap tocant el meu cor
i no tinguis tanta por;
car cada dia et confies
sens neguit a la mar brava.

El meu cor és ben bé com el mar,
té tempestes i mareas,
i qualche preciosa perla
es troba a la seva fondària.

Heinrich Heine

Am Meer

Das Meer erglänzte weit hinaus
Im letzten Abendscheine;
Wir saßen am einsamen Fischerhaus,
Wir saßen stumm und alleine.

Der Nebel stieg, das Wasser schwoll,
Die Möwe flog hin und wieder;
Aus deinen Augen liebevoll
Fielen die Tränen nieder.

Ich sah sie fallen auf deine Hand,
Und bin aufs Knie gesunken;
Ich hab' von deiner weißen Hand
Die Tränen fortgetrunken.

Seit jener Stunde verzehrt sich mein Leib,
Die Seele stirbt vor Sehnen;—
Mich hat das unglücksel'ge Weib
Vergiftet mit ihren Tränen.

Heinrich Heine

Die Stadt

Am fernen Horizonte
Erscheint, wie ein Nebelbild,
Die Stadt mit ihren Türmen
In Abenddämmerung gehüllt.

Ein feuchter Windzug kräuselt
Die graue Wasserbahn;
Mit traurigem Takte rudert
Der Schiffer in meinem Kahn.

Die Sonne hebt sich noch einmal
Leuchtend vom Boden empor,
Und zeigt mir jene Stelle,
Wo ich das Liebste verlor.

Vora el mar

El mar brillava lluny enllà
en la darrera llum del capvespre;
a la solitària casa de pescadors
seiem tots dos, muts i sols.

La boira s'alçà, l'aigua cresqué,
una gavina volava a l'entorn;
dels teus ulls plens d'amor
queien les llàgrimes.

Jo les veia caure a la teva mà
i caigué de genolls;
de la teva blanca mà,
he begut les llàgrimes.

Des d'aquell moment, el meu cos
es consumeix, l'ànima mor de desig;
aquesta dona infortunada
m'ha enverinat amb les seves llàgrimes.

La ciutat

Lluny, a l'horitzó,
apareix, com una nebulosa,
la ciutat amb les seves torres,
embolcallada en el crepuscle.

Una ventada humida encrespa
el gris canal d'aigua;
amb un ritme trist rema
el barquer a la meva barca.

El sol surt un altre cop,
lluminós, s'enlaira des de terra
i em mostra aquell lloc,
on vaig perdre la meva estimada.

Der Doppelgänger

Still ist die Nacht, es ruhen die Gassen,
In diesem Hause wohnte mein Schatz;
Sie hat schon längst die Stadt verlassen,
Doch steht noch das Haus auf demselben
Platz.

Da steht auch ein Mensch und starrt in die
Höhe,
Und ringt die Hände, vor Schmerzensgewalt;
Mir graust es, wenn ich sein Antlitz sehe—
Der Mond zeigt mir meine eigne Gestalt.

Du Doppelgänger! du bleicher Geselle!
Was äffst du nach mein Liebesleid,
Das mich gequält auf dieser Stelle,
So manche Nacht, in alter Zeit?

Heinrich Heine

Ihr Bild

Ich stand in dunkeln Träumen,
Und starrt' ihr Bildnis an,
Und das geliebte Antlitz
Heimlich zu leben begann.

Um ihre Lippen zog sich
Ein Lächeln wunderbar,
Und wie von Wehmutstränen
Erglänzte ihr Augenpaar.

Auch meine Tränen flossen
Mir von den Wangen herab—
Und ach, ich kann es nicht glauben,
Daß ich dich verloren hab'!

El doble

La nit és calmada, els carrerons tranquils,
en aquesta casa vivia el meu tresor;
ella fa temps que marxà de la ciutat,
però la casa encara és al mateix
lloc.

Hi ha també un home que mira
enlaire
i, de violent dolor, retorça les mans;
m'horroritzo quan veig el seu rostre...
la lluna em mostra la meva pròpia figura.

Tu, doble meu, tu pàl·lid company!
Per què fas escarni de les penes d'amor
que tantes nits em turmentaren
en aquest lloc, en temps passats?

La teva imatge

Estava immers en obscures vagueries
i mirava el seu retrat,
llavors el seu estimat rostre
prengué vida misteriosament.

En els seus llavis es dibuixà
un meravellós somriure
i, com de llàgrimes de melangia,
brillaren els seus ulls.

A mi també, les llàgrimes
em queien per les galtes...
i ai las! A penes em puc creure
que t'he perdut!

Heinrich Heine

Der Atlas

Ich unglücksel'ger Atlas! eine Welt,
Die ganze Welt der Schmerzen muß ich
tragen,
Ich trage Unerträgliches, und brechen
Will mir das Herz im Leibe.

Du stolzes Herz! du hast es ja gewollt!
Du wolltest glücklich sein, unendlich
glücklich,
Oder unendlich elend, stolzes Herz,
Und jetzo bist du elend.

Atlas

Jo infortunat Atlas! Un món,
tot el món dels dolors haig de
sostenir,
suporto l'insuportable, i el meu cor
vol trencar-se dintre del cos.

Tu, cor ple de supèrbia, així ho has volgut!
Tu volies ser feliç, infinitament
feliç,
o infinitament desventurat, cor superbiós,
i ara ets infeliç.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

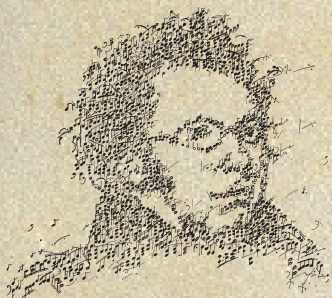
SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 15 al 23 de juny 2024
del 24 d'agost a l'1 de setembre

HOHENEMS

del 27 d'abril a l'1 de maig 2024
de l'11 al 14 de juliol / del 2 al 6 d'octubre

RECITALS DE LIED - RECITALS DE PIANO - CONCERTS DE CAMBRA

Louise Alder, Leif Ove Andsnes, Apollon Musagète Quartett, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Michael Barenboim, Elena Bashkirova, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Kristian Bezuidenhout, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Gérard Caussé, Bertrand Chamayou, Guillaume Chilleme, Martina Consonni, Michela Sara De Nuccio, Helmut Deutsch, Karel Dohnal, Julius Drake, Elias String Quartet, Christoph Eb, Till Fellner, Jeremias Friedl, Tomáš Františ, David Fray, Josef Gilgenreiner, Matthias Goerne, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Julia Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Hartmut Höll, Gerold Huber, Sarah Jégou-Sageman, Dag Jensen, Jerusalem Quartet, Victor Julien-Laferrrière, Adam Laloum, Sharon Kam, Christiane Karg, Julia Kleiter, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adrien La Marca, Dejan Lazić, Elisabeth Leonskaja, Paul Lewis, Niklas Liepe, Mandelring Quartett, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Benedict Mitterbauer, Martin Mitterutzner, Nils Mönkemeyer, Daniel Müller-Schott, Oberon Trio, Anne Sofie von Otter, Pavel Haas Quartett, Mauro Peter, Jan Petryka, Francesco Piemontesi, Alois Posch, Christoph Prégardien, Quartetto di Cremona, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Petr Ries, Fatma Said, Andrè Schuen, Schumann Quartett, Golda Schultz, Baiba Skride, Lauma Skride, Kian Soltani, Alexey Stadler, David Steffens, Knut Sundquist, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Emmanuel Tjeknavorian, Maren Ulrich, Přemysl Vojta, Jonathan Ware, William Youn, Christian Zacharias, Georg Zeppenfeld

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria

Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

Schubertíada

31a edició

Estimaràs la música

La Schubertíada, compromesa amb la sostenibilitat.

Amb el suport de Fundació Caixa d'Enginyers.

La Schubertíada és un festival que promou la gran tradició de la música clàssica, però a l'hora és una entitat centrada en la joventut i en les preocupacions socials dels nostres temps. És per això que vol promoure una nova cultura sostenible i sensible amb la situació climàtica actual. Això comporta la introducció de criteris de sostenibilitat en totes les activitats i pràctiques quotidianes del festival, fomentar els hàbits sostenibles entre el personal i informar tots els usuaris del festival dels beneficis que això suposa.

La Schubertíada col·labora amb el segell *Biosphere Certified 2023*, un certificat que reconeix les bones pràctiques que garanteixen la sostenibilitat i aposten per una gestió responsable i respectuosa amb el medi ambient i el retorn social. A mig termini, la Schubertíada té com a objectiu adquirir la categoria "Green Festival", promoguda per la European Festival Association.

Caixa d'Enginyers

AGRAÏMENTS

Col·laborador principal

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Figueres
www.figueres.cat

Castelló d'Empúries

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Damm
Fundació

Gràcies a

Audi

Autopodium
Girona · Olot · Figueres · Lloret de Mar

Hotel Empordà
Figueres

CONSELL COMARCAL
DE L'ALT EMPORDÀ

ARTISTAS
INDEPENDIENTES
O EJECUTIVAS

AVINYONET DE
PUIGVENTÓS
AJUNTAMENT

Mitjà col·laborador

3 CATALUNYA
RÀDIO

Col·laboradors institucionals

En col·laboració amb

Bisbat de Girona · Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Organitza

Associació
Franz Schubert